

Izdavač
Innamorata

Autorica
Inna Moore

Urednica
Dragana Golubov

Korektura
Ina Špiček

Grafičko uređenje i oblikovanje
Calla Negra

Tisak
Booksfactory.hr, Szczecin, 2024.
kolovoz, Zagreb, 2024.

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove knjige ne može biti objavljen ili pretisnut bez prethodne suglasnosti nakladnika i vlasnika autorskih prava.

ISBN 978-953-8457-07-4

COPYRIGHT© Innamorata

GLADAN TVOGA

Tijela

INNA MOORE

Arien

Seattle. Kako je jebeno dobro biti kući!

Niti dugački prekooceanski let niti ukočena ramena ne mogu umanjiti moju sreću jer sam konačno kući. Ovaj put ne samo za vikend, nakon višemjesečnog boravka po Europi, američkim ću tlom šetati čak pola godine dok ne krene nova sezona.

Tek što pokupim svoje kovčege i krenem prema izlazu s aerodroma, nekoliko me gladnih novinara napadne. Izgleda da su mi probili lažnu najavu da stižem kući tek idući tjedan.

„Ariene Di Vallo! Ariene!”

Zazovu me u jedan glas, i uzalud mi što sam nabio šiltericu i naočale, prepoznali su me, stoga usporim i dopustim im nekoliko pitanja, jer seronja od mog prijatelja Maxima nije na vidiku da me dočeka kako je obećao. Odmah krenu s pitanjima, dobro su se pripremili.

„Dosadile su vam europske ljepotice, domaćih ste se zaželjeli?”

„Okončali ste vezu sa Simone Truddox zbog Alessande Villan?”

„Je li istina da ste kupili Simone prsten, odbila vas je pa se zato vraćate kući?”

Nacerim se kretenima, zašto da ne ispadnem dobro kad škljocaju fotoaparata, ali im se na kraju ipak obratim napola ozbiljan.

„Dečki, pa niti jedno pitanje ne tiče se moje karijere! Zanima vas samo moj odnos sa ženama. A žena nikad ne

manjka. I ne brinite se vi za mene. Prsten nijednoj ne kupujem, savršeno uživam u momačkom životu i svemu što mi on nosi - samostalnost i mogućnosti biranja te najzad uživanja u društvu predivnih žena. Tko bi odolio modelima i glumicama koje se kreću u mojim krugovima? Makar, moram vam priznati, starlete se najviše trude", namignem im dok pomno zure u crte mojeg lica i pokušavaju shvatiti zezam li ih, da bih se na kraju potpuno uozbiljio i zaključio.

„Najbitnija stvar - Tour de France upravo je završio, kao i moje višemjesečne pripreme, pa uzimam polugodišnji odmor. Trenirat ću kod kuće, utrku u Japanu ću preskočiti.”

Izdiktiram i krenem dalje vukući kovčege, ne obazirući se više na daljnja pitanja, mahom o ženama, jer vidim Maxima kako ubrzano hoda prema meni, dok razmišljam o danoj izjavi.

Jer, jebiga, nije mi vrat ukočen samo od leta, već duže vrijeme osjećam tegobe u tom dijelu i primoran sam uzeti predah. Nije meni više dvadeset, jebena trideseta kuca na vrata.

Je li moguće da me tijelo izdaje?

Nacerim se u sebi, jer tri noći zaredom dok sam u Hiltonu ševio tri različite manekenke, ništa me nije izdalo, sve je savršeno funkcioniralo.

„Pa gdje si ti?” Maxim zagrmí prema meni, pa ga ošim pogledom.

„Misliš, gdje si *ti*? Ja tebe čekam, lešinari su me već napali.” Ne ostajem mu dužan.

„Hajde hajde,” kao da nisi dočekao da se pohvališ koju si sinoć ševio.”

Zvekne me u rame i to ono koje me boli, pa se namrgodim i pustim mu da uhvati jedan kovčeg te krenemo prema njegovu autu.

„Dobro nam došao, razmetni sine! Gdje ćeš odsjesti?”

„E ne da mi se po hotelima živjeti, nedostaje mi miris domaće hrane, pa sam mislio... kod tebe koji dan? Znaš da tvoja stara kuha kao Bog, nemam riječi kojima bih to mogao opisati.”

Njegova stara šefica je kuhinje u restoranu *Monaco*, a na njezinu klopnu navukao sam se još otkako sam počeo studirati s Maximom. Svaki vikend sam bio kod njih i žderao. Moja je majka bila *dama* koja ne kuha jer jeftinije je i lakše naručiti.

„Kod mene, a imaš love da kupiš čak njezin restoran ili barem unajmiš osobnu kuharicu?”

„Nije to isto, nije ni približno isto”, odmahnem glavom.

Voda mi curi iz usta čim pomislim na ona zapečena krilca koja njegova stara radi u crvenom umaku... i one njoke koji su tako božanstveno mekani...

Jebote, svršio bih od tog ukusa!

„Hajde, ideš kod nas, stara često pita za tebe, izgleda da joj nedostaje da netko stalno hvali njezinu hranu, jer Elise se vratila iz Italije i sad je ona preuzela kuhinju.”

Njegova mala sitna, žgoljava sestrice?

Nakrivim naočale i pogledam ga sumnjičavo.

„O ne, ne gledaj me tako. Ne zajeblavam. Elise je bolja kuharica od moje stare. Vidjet ćeš.”

U ovo ne vjerujem dok se ne uvjerim pa mu podrugljivo odgovorim.

„Mala cvikerašica od četrdeset i pet kila, sa zubnim aparatićem i kratkom kosom? Ona kuha bolje od Janet?” Doduše, nisam je vidio godinama jer je u Italiji studirala.

Maxim se odvali smijati, nije mi sasvim jasno zašto, pa mi se obrati dok stavlja moje kovčege u prtljažnik.

„Uvjerit ćeš se sam uskoro u sve. Nemaš pojma koliko si u krivu. U svemu! Ne brini se, frende.”

„Ako ti tako kažeš.”

Slegnem ramenima i sjednem u njegov auto te se zaputimo do njegove kuće.

Na putu me počinje ispitivati sve ono isto što su me pitali novinari.

„Maxime, ohladi. To su gluposti. Odgovorio sam im ono što su htjeli čuti, a opet ništa nisam potvrdio. Neka se zabavljaju. I oni i svi oni koje zanima moj život. Gle, već za večeras imam dogovor i to s Briannom Delany.”

Nadignem obrve i pogledam u njegov profil.

„Seronjo, s njom? Jebote, pa kako one sve tebe nađu? Ima li ijedna da nije krasila stranice Playboya? Jebi se.”

„Oooo hoću, stoga možda dođem tek pred jutro doma.”

Nacerim mu se dok on ulazi na brzu cestu i juri prema kući.

Nekoliko sati nakon što sam se smjestio u njegovu gostinjsku sobu na prvom katu, raspremio, otuširao i malo odspavao, odslušao po drugi put kako se Maxim opravdava jer se nakon prekida sa zaručnicom vratio kući, a stan mu stoji prazan, gledam se u ogledalo u elegantnom odijelu, nakon što sam Brianni potvrdio večeru u novom restoranu koji mi je Maxim preporučio.

Navodno je to najbolje mjesto u gradu za *privatnu* večeru s modelom za donje rublje, kao što je Brianna, daleko od novinara.

Pola sata kasnije taksi me dovede pred *Olimp*. Očara me na prvi pogled jer mu ime pristaje. Građen je u grčkom stilu, izgleda poput jebenog hrama. Pogled mi klizi po savršeno bijelom mramoru atrijske i korintskih stupova, da sam naprosto bez daha. Fasciniran sam jer mi je otac usadio ljubav prema lijepim umjetnostima, povijesti i... moram priznati... lijepim i vitkim ženama.

Jedna takva upravo korača prema stolu za koji su me smjestili, pa je dočekam s iskrenim smiješkom.

„Brianna.”

„Arien.”

Uzvrati mi osmijehom od milijun dolara i zadivi me, što ljepotom, što gracioznom tijelom uvučenim u *small* veličinu, kako je naglasila, nakon što se počela opravdavati izborom večere.

Jer ja pileću salatu ne priznam pod večeru.

Sljedećih dvadeset minuta ona priča o svojih pedesetak kilograma na sto sedamdeset centimetra, o mukotrpnim dijetama, vježbanju, makar mi izgleda da jedva drži onu vilicu u ruci, umjesto da pojede jedan sočan odrezak za snagu.

Napola je čujem sve što govori, jer... jer ovo što kušam, što mi draži jezik i puni želudac, tako je brutalno, da zatvaram oči i predem.

Sva raskoš začina, mekoća i punoća okusa totalno me obuzimaju da sam kao u nekom snu. Žvačem temeljito i polagano, uživajući u svakom zalogaju, a imam potrebu

da sve ovo natrpam u sebe i tražim još! Još i još... Predivno meko meso zeca u umaku od crnog vina gotovo da je nestalo s mogeg tanjura, a ja sam željan i gladan i dalje.

„Konobar! Pozovite mi kuhara!” Pozovem ga dok prolazi pored našeg stola na što mi on kimne.

Ne, ne, ja ovo ne mogu ostaviti tek tako.

„Nešto nije u redu?” Brianna me upita.

„Ne. Sve je u savršenom redu.”

Nasmije se misleći da govorim o njoj i našem mlakom spoju, jer više sam uživao u hrani nego u njezinim pričama o izgladnjivanju.

Koju minutu kasnije, dok gledam u smjeru kuhinje iščekujući kuhara, moja se usta počnu sušiti, oči mi se razrogače i gotovo da prestanem disati.

Ne, nije alergijska reakcija, ali neka čudna reakcija jest jer prema meni korača valjda voditeljica restorana, umjesto kuhara i ne izgleda najsretnija zbog mog poziva. Lice joj je ozbiljno, pogled strog, stav ohol.

U ovih desetak metara koliko je moje oko skenira, dobro upijem sve na njoj.

„Sunce ti šareno.”

U meni se budi primitivna seljačina koja čak i govori svojim seljačkim naglaskom, dok prodirem kroz njezinu usku košulju, a one grudi poskakuju, gotovo da potrgaju gumbе koji se hrabro drže. Ne trebam ni pogledati u Briannu i njezinu dvojku, jer ovo što hoda prema meni čista je desetka, iako četvorka, točnije.

„Sunce ti milo.”

Opet se onaj primitivac javi, dok klizim pogledom niz njezin trbuh, preko širokih bokova i utegnutih bedara u

suknji do koljena. U jednom trenu okrene se prema konobaru i potom mi pogled stane na njezinu oblom dupetu.

„Sunce ti drago.”

Kao dvije sočne polutke najzrelije breskve, one koju si šeš jer ti se sokovi cijede niz usta... ma kakve breskve, ovo su brate lubenice, velike, okrugle, uočljive...

Žena i pol hoda prema meni, dok mi samo na trenutak dođe na pamet misao da ona boginja ima sigurno dvadeset kila više od Brianne, koju sam gotovo ignorirao od prvog zalogaja ovog božanskog jela koje me očaralo.

Znoj me počinje oblijevati dok mi se ovaj komad i pol približava, a potom obrati imenom:

„Ariene.”

Malo sam začuđen jer mi se obraća ovako prisno, mnogi me znaju, javna sam ličnost, ali me svejedno dojmila. Okrugli obrazi, rumene pune usne, plave oči uokvirene crnim dugačkim trepavicama i duga kosa boje meda u visokom repu, sve to promatram dok pokušavam složiti rečenicu.

„Tražio sam kuhara.”

„Reci, nešto nije u redu?”

„Ne, ne, njemu bih osobno rekao.”

Konačno trepnem dok mi pogled mimo moje volje pada na njezino bujno poprsje. Sva je mesnata, obla, ali nije debela. Onako ugodno popunjena, kako kažu. Kladim se da ona može štošta izdržati za razliku od kržljave plavuše koje sam se sad sjetio da sam izveo na spoj.

„Reci. Ja sam kuharica.”

Okej, drugi šok, makar ne znam zašto jer... ma ni sam ne znam objasniti, otpuhan sam njezinim osmijehom jer je shvatila da me zatekla.

Nisam šovinist, žene kuhaju savršeno, obožavam Janet i njezino kuhanje, ali pored toga što me ova žena svojim raskošnim oblinama potpuno opčarala, sad mi još daje do znanja da je ona skuhala ovo jelo dostojno bogova.

„Ti si savršena.”

Izgovorim bez pameti, zapravo, ono što mi je na pameti, jer ne samo da je lijepa, turbo seksi sa svim tim oblinama, mesnatim krivuljama, udubljenima u koje bih napapao slatke sokove i sve polizao, pogostio se s njezine meke i podatne kože... ona kuha da bih stenjao od ugone, garant i svršio za stolom.

Jebi ga, gurman sam, to me ne čudi, ali čudi me da me privukla žena poput nje, jer sam uvijek preferirao i izlazio s mršavicama poput Brianne.

Pogledam konačno u Briannu, ošine me njezin ljutit pogled jer se referira na moju izjavu upućenu kuharici.

„Ovaj... hrana je savršena, odlična, nisam nikad ništa bolje jeo.”

Osim što sam još gladan i pojeo bih tebe, kolačiću, polizao bih te poput sladoleda na vrući srpanjski dan i utažio svoju želju.

Kladim se da je slađa od ičega. Bolno sam svjestan da ne smijem ustati i pružiti joj ruku jer mi kita stoji u zraku otkako mi je dala pogled na ono veliko dupe.

Kriste, pa ja sam uvijek bio tip za cice, dupe mi nikad nije igralo ulogu.

Ponovno svrnem brzi pogled na Briannu, hladan tuš me vrati u stvarnost i činjenica da Brianna nema čak niti breskve, možda prije... smokve.

U što sam ja, zaboga, gledao?

I nažalost, tu ispari sva zadivljenost Briannom jer moju pozornost okupira opet kuharica koja prekida ovu čudnu tišinu i pogledavanje.

„Hvala ti na komplimentu. Drago mi je da uživate, nadam se da ćete nam se vratiti kao vjerni gosti i preporučiti nas.”

O kolačiću, nema šanse da te preporučim drugima, samo ja želim uživati u tebi! U svemu što dođe iz tvoje ruke... i ne samo tome...

Koji sam ja plitki kreten, na spoju s drugom, ševim pogledom ženu koja me gleda kao da me poznaje, kao da zna sve moje misli, ali ne mogu kontrolirati ni tijelo, ni mozak jer me sve na njoj privlači, sve me okupira, zavodi, baca čini na mene.

„Vratit ću se zasigurno”, kažem u jednini, jer nema šanse da tu dovedem ijednu drugu ženu.

„Ostavljam vas da uživate, ako još nešto želite samo recite.”

Tebe bih pojeo, polizao, grizao...

Moje misli luduju dok gledam kako mi okreće leđa u namjeri da ode, pružajući mi opet pogled na onu zaobljenu guzicu.

Kriste Isuse, gdje ovo raste, čime se ovo hrani?

Prsti mi žele uroniti pod onu suknju, istiskati sve ono meso, kladim se, sočno i mekano, da mi cure sline od pogleda na ovu ženu.

„Oprostite, mogu li znati vaše ime?”

Sjetim se da je pitam, dok mi u uho ulazi Briannino lju-tito otpuhivanje i mrmljanje. Jasno joj je da ide doma sama. Ja ću drkati u tuđoj kući misleći na jedru kuharicu. Već sutra tu sam opet na večeri.

„Ariene... pa mi se znamo, malo razmisli pa ćeš se sjetiti da znaš moje ime.”

„Kunem ti se ne znam, jer vjeruj mi, ženo... ja bih tebe upamtio.”

Tek što izgovorim, Brianna ljutito ustane, odgrne stolicu i bijesno otpiči. Ni ne trepnem, i dalje zurim u ženu naspram sebe.

„Elise”, izgovori s nekim posebnim zadovoljstvom.

Sunce ti šareno, milo i drago...

Jedna Elise koju ja znam je...

„Elise Portabelle? Maximova sestra?”

Spoznaja me tresne poput kamiona.

„Vidiš da znaš, Ariene”, zaključ i mahne mi uz napomenu da je dužna vratiti se poslu.

Jebem li ti život da ti ga jebem.

Maximova sestra.

Ševio sam Maximovu sestru u mislima i sad mi je tvrd pri pomisli na nju. Opalim si koji šamar u glavi dok postajem svjestan činjenice da će to božanstvo kasnije doći kući, ući u svoj krevet koju sobu dalje od gostinjske u kojoj spavam, a ja sigurno neću noćas spavati, nego smišljati pametan način kako da se pogostim ovim kolačićem, a da to ne naškodi mojem prijateljstvu s njezinim bratom.

Jer mala, neugledna, dječaćki ošišana žgoljavica sad je komad i pol, kuha svjetski, možda je i neki čaroban prah unutra stavila da mi u dvije minute promijeni percepciju o ženskom tijelu te probudi u meni teškog primitivca, a ja definitivno neću moći ostati miran dok se ne pogostim njezinim tijelom.